

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" ע"ש רבי רפאל זביחי בן פינחס זצ"ל
ע"ש מו"ר שרה זביחי בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשַׁת: וַיֵּצֵא

עֲלוֹן מִס': 1,991 | תשפ"ד

ליקט וערך: הרב רפאל זביחי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב

העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זביחי שליט"א

מַחֲפִים לְצַעַד שְׁלֵנוּ, פְּדִי לְבֹא לְקִרְאָתֵנוּ...!

יעקב אבינו הולך לחרן (עיר עתיקה בטורקיה). דרך מלאת סכנות, גשמיות ורוחניות. עשוי אחיו אורב לו בדרך, לבן ממתין לו לרמותו. הוא הולך לנכר, לגלות לבית מלא תרפים (עבודה זרה). מה מחכה לו? מה מצפה לו? הקדוש ברוך הוא מבקש להרגיעו, לנחמו, ולבשרו. שלא ידאג, שלא יפחד. לבשרו שזרעו יהיה כעפר הארץ, ויתברכו בו כל משפחות האדמה. לומר לו שהארץ תהיה מורשה לו ולזרעו, ולהבטיחו שהוא לא יעזובנו עד שההבטחות יקויימו. אלו הבטחות נפלאות! וכן, האם הקדוש ברוך הוא מתגלה אליו ומבטיחו? **לא! הוא מניח לו ללכת לחרן, בלי הבטחות!**

יעקב אבינו יוצא מבאר שבע, עולה בנגב, חוצה את מדבר יהודה, עובר את השרון, את עמק בית שאן, את הגליל התחתון, עולה לרמת הגולן, מגיע עד חָרָן (היא עיר קדומה, הנמצאת בטורקיה ליד הגבול הסורי, סמוך לנהר פְּרָת) - ומן השמים לא אומרים לו מילה! בדרכו הוא עובר על פני הר המוריה, מקום המקדש, ולא רמזו לו שיש עבורו כאן בשורה. שיש עבורו מסר, נבואה. מדוע? אומר המדרש: הוא לא נתן אל לבו להישאר שם ולהתפלל - האם מן השמים יעכבוהו? לא, לא עיכבו אותו. הוא הגיע עד חרן, והיה יכול להמשיך ולבוא אל לבן, ולשאת את בנותיו, ולהפסיד חלילה את כל הברכות הללו, את הכתרים הנישאים, את הנבואה המרוממה.

איך בכל זאת זכה לה? כאשר הגיע לחרן ערך חשבון נפש. הרהר בלבו: "כלום יתכן שעברתי על מקום שהתפללו בו אבותי, ולא התפללתי בו?" (סנהדרין צה:). הרהור של חרטה. כמה הרהורי חרטה עוברים בלבנו, על דברים שהיו צריכים להעשות ולא נעשו, או שלא נעשו כהוגן. ומה אנו אומרים? חבל, ודי. בפעם הבאה נשלים. אבל **יעקב אבינו לא נהג כך. הוא הסתובב כדי לחזור!** נורא הדבר: הוא היה מוכן ללכת חזרה עד רמת הגולן. לרדת לגליל, לחצות את השומרון - ולהסתכן במלכודת של עשיו הזועם, המחכה לו! - כדי לתקן משגה! ואז - ואז אירע הכל. הדרך קפצה לו, הר המוריה נעתק ממקומו ובא לבית אל, והוא לן במקום, וזכה במחזה הנבואה, ובהבטחות הנשגבות, ובכל הכתרים. ומדוע? משום שהוא היה מוכן - לחזור, לצעוד!

מאתיים שנה לאחר מכן התבשרו עמרם ויוכבד שעתידי לצאת מהם בן, שיהיה מושיעם של ישראל. גם איצטגניני פרעה, להבדיל, ראו שעתידי להיוולד מושיעם של ישראל (סוטה יב.). כאשר משה רבינו נולד, נתמלא הבית אורה, "**וַיֵּצֵא אֱתוֹ כִּי טוֹב הוּא**". לימים, כאשר משה רבינו סירב ללכת בשליחותו של הקדוש ברוך הוא ברוב ענוותנותו, אמר לו הקדוש ברוך הוא: "משה, אם אין אתה גואלם - אין אחר גואלם". רק אתה הוא הגואל! **שמונים שנה עברו עליו, עד שהגיעה עת הגאולה**, ואז הלך במדבר עם צאן יתרו, ולפתע ראה והנה סנה בוער באש. "**וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶסְרֶה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הַמַּרְאֵה הַגָּדֹל הַזֶּה, מִדּוּעַ לֹא יִבְעַר הַסֵּנֶה**" (שמות ג, ג). סר לראות, וקיבל את ההוראה לגאול את העם. מבהיל! הסנה בער בשקט, בדממה. אם משה רבינו היה מתפלא, משתומם - וממשיך הלאה, מה היה קורה? מאומה! הוא היה ממשיך להיות רועה צאן. ועם ישראל היה ממשיך לעבוד בחומר ובלבנים...

מה חולל את המפנה? הצעד של משה רבינו! **מי יודע כמה גאולות הפסדנו.** בגלל שלא צעדנו את הצעד? כל אחד והצעד שלו, כל אחד והגאולה שלו. כי בשמים מחכים לצעד, לצעד אחד, ל"פיתחו לי פתח כחודו של מחט"! נדע זאת לפעם הבאה. לא להסתפק בהרהור, בפליאה, בחרטה. אלא לפסוע - ואז הכל יבוא לקראתנו. כי לפסיעה הזו מחכים!

לא לשמור על קדושת הגליון

סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה (כח, יב) - הפסוק מלמדנו, שרק תחתית הסולם צריכה לעסוק בענייני הארץ, ואילו הראש והמחשבה צריכים להיות ממוקדים בשמיים. (רבי יצחק-יעקב מביאלה)

וייקץ יעקב משנתו (כח, טז) - פעמיים כתוב **"וייקץ"** - **"וייקץ יעקב"**, **"וייקץ פרעה"**. צדיק כשקם, מתחיל מיד בעבודת ה' **"אכן יש ה' במקום הזה"**. גוי כשקם מהמיטה **"ויישן ויחלם שנית"** - מיד מתהפך לצד אחר לחטוף שינה...

"אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי" (כח, טז) - מתי אדם מסוגל לחוש את קרבת ה'? אם **"אנוכי לא ידעתי"** - אם אין הוא מחשיב את ה' **"אנוכי"** שלו. (המגיד ממזריטש)

הכי אחי אתה ועבדתני הנם (כט, טז) - ברגע הראשון חיבק לבן את יעקב באהבה וקרא: **"אף עצמי ובשרי אתה"**. חלפו כמה שבועות, ונתקרה מעט, ונעשה לו אה: **"הכי אחי אתה"**. ולא זו משם עד שקראו עבר: **"ועבדתני הנם"**.

ויאהב גם את רחל מלאה (כט, ל) - לאה הייתה מוסיפה ומשבתת בפניו את רחל, כדי להרבות את אהבתו אליה. וזהו שנאמר: **"ויאהב גם את רחל - מלאה"** (פתח אליהו)

ויחר אף יעקב ברחל (ל, ב) - כיון שראתה רחל, כי בגלל היות לאה שנואה זכתה לבנים. החלה לדבר דברים העשויים להרגיז את יעקב, על מנת שתהפוך גם היא שנואה ותזכה לבנים. ואמנם היא השיגה את מטרתה: **"ויחר אף יעקב ברחל"**... (קול שמחה)

ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי ברח הוא (לא, כ) - יעקב גנב את לב לבן על ידי כך, אשר **"על בלי"** - על כל ענין פעוט של מה בכך, **"הגיד לו כי בורח הוא"** - מיד היה מאיים עליו בבריחה, עד אשר נתרגל לבן לאיום זה ולא נתקבל עליו ברצינות, וכך לא נתן דעתו לשמור עליו. (אלשיך)

ענינו

שאל "משכיל" אחד את **רבי שלום מבעלז**: ילמדנו רבינו, מדוע המשכילים הלובשים בגדים קצרים, עושים חיל בעסקיהם ומצליחים במעשיהם. ואילו החסידים הלובשים בגדים ארוכים ונוהגים בדרך אבותיהם, רובם עניים מרודים וחיים חיי צער? **"דברים כפשוטם"** **השיב לו רבי שלום**: כאשר ברח יצחק אבינו את יעקב, **"משל השמים ומשמני הארץ"**, לבש יעקב בגדים קצרים של עשו, ומאז מושפעת הברכה על אלו שנראים במלבושם ובמנהגיהם כמו עשו הרשע...

מושגים ביהדות

בסלו

בו' בבסלו ג'תשס"א, מת הורדוס המלך האדומי שהצר לבני ישראל, ומאידך שיפץ את בית המקדש השני, שמלך על יהודה מטעם האימפריה הרומית. בנה מחדש את העיר שומרון, והקים עיר נמל גדולה בקיסריה.
י"ב בבסלו נחשב כיום חיתום ה'תלמוד הבבלי', שנחתם בידי האמוראים רב אשי ורבינא, לפני יותר מ-1,500 שנה.
ב"ג בבסלו שנת ד'ר"ס, נפטר רבינא בריה דרב הונא, ראש ישיבת 'סורא' ועורך ה'תלמוד הבבלי' יחד עם חברו רב אשי. ידוע גם בכינויו "רבינא האחרון". פטירתו ציינה את סיום תקופת האמוראים, שהם בעלי סמכות הוראה. כאמור בגמרא (בבא מציעא פו.): **"רב אשי ורבינא סוף הוראה"**. החכמים שלאחריו, חלקם מתלמידיו, הסבירו את הגמרא ונקראו סבוראים.

סיפור השבוע

וענתה בי צדקתי ביום מחר (ל, לג)

בפרשתינו למדים על הפעולות שעשה יעקב אבינו בחוכמתו, להציל את מה שגזל לבן ממנו. בימי עלומיו שימש **רבנו חיים בן עטר** זצ"ל ה'אור החיים' הקדוש, כרבה של העיר סאלי במרוקו. באותה תקופה נודמן פעם סוחר אמיד לסאלי בדרך למסעיו, ובערב שבת חיפש מקום לעשות את השבת, הוא פנה לאחד מגדירי הלב שבעיר וביקש להתאכסן אצלו. 'איזו שאלה? אשמח לארח אתכם בביתי' הייתה תשובתו. המשיך האורח: מוכרח אני לסדר כמה עניינים עד בואי אליך, ובכן אשמח באם יודיע לי כבודו, כיצד מגיעים לביתו, ובינתיים אבקש ממנו שיואל בטובו לשאת את תרמיל הכסף שלי לביתו, אינני רוצה להסתובב ברחובות עם כל כך הרבה כסף. הסכים המארח, סחב את התרמיל, והצניעו בירכתי הבית. את השבת בילה האורח באווירה נוחה ונעימה, וכצאת השבת הודה למארחו על האירוח. והיכן תרמילי? שאל האורח בעמדו על פתח הבית. איזה תרמיל? שאלו המארח. זה עם הכסף שמסרתי בידכם להוביל לביתכם, ענה האורח. ענה המארח, לא היו דברים מעולם, לא נמסר בידי שום כסף. בליית ברירה הזמין האורח את מארחו לדין תורה, **בבית דינו של רבנו האור החיים הקדוש**. הקשיב רבנו לטענות שני הצדדים, ופנה אל המארח: מה דעתך על החשד הלזה? שקר בפיו, ענה האיש. הלוואי ולא הזמנתיו לביתי. לאחר מכן פנה רבנו לתובע, ושאלו האם יש לו עדים שראו את מסירת התרמיל לידי מארחו? ענה האורח, אין לי עדים, אבל עמדנו תחת העץ בשעה שנתתי לו את כספי. אמר לו רבנו, אמרת עץ, מהר לך ותזמין את העץ ל"בית דין". האורח שהייתה לו אמונת צדיקים, האמין כי רבנו עומד לבצע איזה מעשה נסים עם העץ, ומשום כך נחפו לצאת לכיוון בו עמד העץ. בינתיים פנה רבנו אל המארח הנתבע, ושאל אותו אמור נא, מהי השערותך, האם כבר הגיע האיש למקום העץ? ענה הנתבע: בהחלט שלא, הן מרחק רב מכאן ועד העץ. נענה רבנו ואמר, פיך הכשילך, לדברידך שלא מסר לך האיש שום כסף, איך תדע לשער את המרחק. מיד הודה המארח, בקבלת התרמיל עם הכסף, ועד שחזר האורח התובע עם העץ, עמד תרמילו בחדר הבית דין.

יוסיף חַכְמָה

יעקב ועשו

בפרשתנו מסופר על יעקב אבינו שיצא מבית הוריו לאחר שלקח את הברכות מעשו. תחילה ירד יעקב לבאר שבע וכשעלה לרצון לפני ה', יצא לחרון. עשו שלח אחריו את אליפז בכורו וציווה עליו להרוג את יעקב ולקחת את כל רכושו. טען אליפז, הרי הבטיח ה' לאברהם כי בניו ישתעבדו ארבע מאות שנים, ישמעאל אינו זרעו וליצחק שני בנים, אתה ויעקב, ואם ימות יעקב תהיה אתה וזרעך משועבדים ארבע מאות שנים, מוטב של תהרגהו. **אך לא הסכים עשו וציווה על אליפז להרוג את יעקב.** לקח עמו עשרה אנשים וכשהגיע לגבול ארץ כנען מול שכם ראה את יעקב. אמר לו אליפז, אבי ציווה להורגך והלך בריחוק ארבע אמות ובכה. אמר לו יעקב, למה אתה בוכה? אמר לו אליפז, כיצד אוכל להורגך אחרי שלמדתי את תורת ה'? נתן לו יעקב את כל רכושו ואמר לו שעניי חשוב כמת ולכן נחשב שהרגו. ואם ישאלו אביו היכן הראש הכרות של יעקב, יאמר שנתנו לאריה בדרך שרצה לטורפו וכן עשה. נכנס יעקב למים ובגדיו נלקחו על ידי אליפז. ונעשה לו נס ופרש טבע ומת, ויעקב לקח את בגדיו. הכה יעקב במקלו והירדן נבקע לפניו. **בא עשו שוב להורגו,** ויעקב יצא בדרך נס מהמערה בה התחבא, והלך לישבת עֵבֶר במשך 14 שנה. לאחר מכן נסע לחברון לבקר את הוריו, וכשראהו עשו ביקש שוב להורגו. ועשו נסע לשעיר ושם נשא את בשמת ולאחר מכן חזר לבית אביו ונשותיו הקריבו לעבודה זרה והכעיסו את יצחק ורבקה. **בדרכו עבר יעקב בהר המוריה** ושם ראה את החלום עם הסולם והבטיחו הקב"ה שיקבל את ארץ כנען וירבה את זרעו. כשבא לחרון פגש את הרועים וגלל את האבן כאדם שחולץ פקק הבקבוק. וכשבא לבית לבן, החליף את משכורתו עשרת מונים.

יוסיף דַעַת

פסא הקבוד

"אֲכַן יֵשׁ ה' בַּמְקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יִדְעֵתִי" (כח, טז) - **לכיסא הכבוד** של הקב"ה ארבע רגליים, שבכל אחת מהן חקוקה דמות אחרת: אריה, כרוב, נשר ויעקב אבינו. ראה יעקב את הכיסא הזה בחלומו, הקיץ ואמר: "אֲכַן" (אריה, כרוב, נשר) **יש ה' במקום הזה** - ידעתי שיש בכיסא הכבוד את דמותם של אריה, כרוב ונשר. אך "ואנכי" (אריה, נשר, כרוב, יעקב) - שגם אני נמצא שם, "לא ידעתי"...

מַפְנִינֵי מֶרֶן הַגֵּר"ע יוֹסֵף זְצוּק"ל

ביטחון בה'

ותרא רחל כי לא ילדה... ותאמר אל יעקב הבה לי בנים... ויאמר, התחת אלהים אנכי... (ל, א-ב): סיפר מרן רבינו זצוק"ל: לפני עשרות שנים הייתה מגיעה אלינו מידי פעם אישה אחת, והייתה מבקשת שנתפלל עליה שתזכה ללדת ילדים, הייתי מתפלל עליה אבל בתוכי ידעתי שתפילתי לא תועיל לה. וכך, חלפו עליה 14 שנים מעת נישואיה, ועדין הייתה מחכה לפרי בטן. הפרופסור הגדול מר' צ' התייאש ממצבה, ואף הוסיף ואמר לה: שמעני נא גברתי, אם יצמחו לי שערות בכיף היד - אז תזכי גם את שיהיו לך ילדים...! **האשה הזאת** בשומעה את דברי הפרופסור נשברה לגמרי, ובאה שוב אלינו כשהיא ממררת בבכי שנתפלל עליה באומרה כי רק הקב"ה יכול לעזור לה. ואכן התפללתי עליה שתזכה לפרי בטן, וכשיצאה מלפני, אמרתי לתלמידים - עכשיו היא תיוושע...! שאלוני התלמידים: מדוע רק עכשיו התפילה התקבלה? אמרתי להם מפני שעד היום תלתה עיניה ברופאים, והיתה מתפללת כדי לצאת ידי חובה, אבל עכשיו היא נשברה, וכבר אינה תולה בטחונה ברופאים אשר נתייאשו ממנה, אלא תולה עיניה רק בהקב"ה שהוא יושע אותה, ולכן עתה תיוושע. וכך היה, כעבור שנה ילדה בן זכר, ולאחר מכן התברכה בעוד ילדים ב"ה.

תמונות גדולי ומאורי ישראל ❁ "וְהָיוּ עֵינֶיךָ רְאוּת אֶת מוֹרֵיךָ" (ישעיהו ל"ב)

הבאבא סאל' רבי ישראל אבוחצירא זצ"ל יחד עם הראשון לציון רבינו מרדכי אליהו זצ"ל.

הראשון לציון מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל יחד עם הרב שלום משאש זצ"ל רבה של ירושלים.

הראשון לציון רבינו אליהו בקשי דורון זצ"ל יחד עם הרב יעקב יוסף זצ"ל ראש ישיבת 'חזון יעקב'.

אימרת השבוע

"קל יותר לעקור הר על ידי חודו של מחט, מלעקור גאווה מתוך ליבו של אדם" (רבי אריה לויין)

הלכות קידוש

- א. קודם הקידוש צריך שתהיה מפה פרוסה על השולחן, ויתן עליה את הלחם משנה, ואחר כך יפרוס על הלחם מפה אחרת. זכר למזן שהיה כמונח בקופסא, טל למטה וטל למעלה והמזן באמצע. ועוד, כדי שלא יראה הפת את בושותו, שמקדים לברך על היין קודם הפת המונח לפניו. ודי שהפת תהיה מכוסה עד לאחר הקידוש. וטוב להשאיר הפת מכוסה עד ברכת המוציא. וגם אם מקדש על הפת, טוב שיכסנו בעת הקידוש, ובתחילה יברך המוציא, ויניח ידיו על הפת, ויגלה הלחם משנה, ואחר ברכת המוציא יברך ברכת הקידוש, ויחזור ויכסה במפה ויניח ידיו עליהם עד גמר הקידוש. כשמקדש על היין, נוטל כוס שמחזיק רביעית הלוג או יותר, [81 גרם], וממלא את הכוס ביין הכשר לברכה. ומכל מקום כל שיש בכוס שיעור רביעית יין, אף אם אין הכוס מלא, אין זה לעיכובא. ואם שתו מהכוס, היין שבתוכו נפגם, ואינו ראוי יותר לקידוש. ואחר כך אוחו הכוס ביד ימינו, ומגביהו מן השולחן טפח או יותר, ואומר כשהוא עומד "יום השישי ויכולו וכו'" עד אשר ברא אלוקים לעשות, ואח"כ מברך בורא פרי הגפן, וברכת הקידוש, ושותה מיושב.
- ג. נהגו לומר בליל שבת פזמון "שלום עליכם", ויש הנוהגים לכפול כל בית ג' פעמים, אך אם ממהר ללימודו, וכיוצא בזה, אין צריך לכפול. ומנהגינו לומר "צאתכם לשלום" ואין צריך לבטל המנהג.
- ד. מנהגינו על פי הקבלה לומר הקידוש בליל שבת מעומד, בין כשמקדש לעצמו, ובין כשמקדש ומוציא אחרים. ונכון שישתה מיושב. ובקידוש של יום, מקדשים בישיבה.
- ה. כשבני הבית רבים, ויש בהם מי שאינו יכול לשמוע את הקידוש היטב מבעל הבית המקדש, או שהמקדש מגמגם בלשונו, או בולע אותיות ותיבות מהברכה, יש להם לברך בלחש את ברכת הקידוש, ובשעת הברכה יתנו עיניהם בכוס שביד המברך. וכשהמקדש יסיים הברכה לא יענו אמן אחר ברכתו, שמאחר והם בירכו בעצמם, ובדעתם לטעום מהיין, אם יענו אמן הוי הפסק.
- ו. אף מי שאינו מקדש לעצמו, כגון שאינו רוצה לסעוד במקום זה, או שכבר קידש וסעד, יכול לקדש לאחרים כדי להוציאם ידי חובה, כשיש שם כאלה שאינם יודעים לקדש בעצמם. שהרי בברכת המצות כל ישראל ערבין זה לזה. אם בדעתו לקדש שוב בביתו, ואינו רוצה לצאת ידי חובת הקידוש, אין לו לטעום בעצמו מן היין, אלא יטעימו לאחרים.
- ז. לפתחילה ראוי ונכון שהמקדש עצמו ישתה מהיין מלוא לוגמיו (והוא רובו של רביעית, כארבעים ושנים גרם לאדם בינוני). ואם המקדש או אחד המסובים טעמו מעט מהיין, אף שאף אחד לא שתה מלוא לוגמיו, בדיעבד יצאו כולם ידי חובת קידוש. ומצוה מן המובחר שכל המסובים יטעמו מן היין לחיוב מצוה. ואף מי שלא טעם מהיין, יצא ידי חובת הקידוש, הן בקידוש הלילה והן בקידוש היום. שאין טעימת המסובין לעיכובא, אלא לחיוב מצוה.
- ח. מותר לקדש בכוס העשוי לשימוש חד פעמי, או כוס נייר, וכדומה. אך אם יש לו כוס אחר, עדיף יותר לקדש בכוס אחר, ויקיים בעצמו, זה אלי ואנוהו, התנאה לפניו במצות. אין מקדשים על יין שריחו רע, או יין מגולה, וכן אין לקדש על יין שיש בו תערובת של רוב מים, ולכתחילה מצוה לקדש על יין אדום.
- ט. השומע קידוש ממחלל שבת בפרהסיא, ואי אפשר לו לקדש בעצמו, ונאלץ לצאת ידי חובתו על ידי אחד כזה, יש לו על מה לסמוך, ויוצא ידי חובת קידוש. אך טוב שיאמר בלחש קידוש היום, עם המקדש, ויתן בכוס עינו בשעה שמקדש. אין לקדש על בירה או שכר אלא אם כן אין בעיר יין, או כשהיין מזיק לו, שאז יקדש על חמר מדינה.
- י. אין לקדש על בירה או שכר אלא אם כן אין בעיר יין, או כשהיין מזיק לו, שאז יקדש על חמר מדינה.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע	ניו יורק
4:20	4:18	4:18	4:21	4:14
5:10	5:09	5:09	5:11	5:16
5:46	5:41	5:41	5:45	5:44

עלון השבוע מוקדש לעילוי נשמת
מרת לאה (צנובר) בת דינה ומשיח ע"ה
נפטרה ב-יח' כסלו תשנ"ד (1993)
ולהצלחת חיילי צבא ההגנה לישראל - אמן

פְּרֻשַׁת הַשָּׁבוּעַ

וַיֵּצֵא

הַפֶּטֶרָה

"וְעַמִּי תְלוּאִים"
הושע יא'

תלמוד תורה לבנים

- שיעורי תורה ויהדות לבנות
- כולל ובית מדרש
- כנסים תורניים
- קירוב רחוקים
- מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד
- דאגה לרווחת החיילים בצה"ל
- עזרה לנוקמים
- הדרכה רוחנית לעולים חדשים
- מוקד עולמי לאמירת תהילים
- שבועון תורני

לקבלת העלון בדואר - במייל או לתגובות: refael260@gmail.com

הנצחה לזכר יקירכם ותרומות - נא לשלוח לתלמוד תורה ומפעלי חסד "תנפארת רפאל" המשרד: רח' קפלנסקי 1, קרית שלום, ת.ד. 12015 תל אביב, טל. 1-800-260-260